

DŽENI KOLGAN

BOŽIĆ

U
Kapkejk
kaferu

Prevela
Sanja Bošnjak

 Laguna

Naslov originala

Jenny Colgan

CHRISTMAS AT THE CUPCAKE CAFÉ

Copyright © Jenny Colgan 2012

Translation copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Svima koji i dalje ostavljaju voćnu pitu
za Deda Mraza (i šargarepu za irvasa).*

Pozdrav od Dženi

Zdravo! Iako mi je *Vidimo se u Kapkejk kafeu* bio trinaesti roman, teže sam ga ostavila iza sebe nego neke prethodne. Možda zato što je to bila najduža knjiga koju sam u životu napisala, zaista sam imala osećaj da sam zavolela njene likove. Uхватило me je božićno raspoloženje nakon što je izašla – obožavam Božić – počela sam da pravim božićni kolač i neke voćne pite i zapitala sam se – usput, znam da zvučim potpuno smešno – kako bi ih Isi napravila. Pa sam pomislila da ih zapišem. Osim toga, ako uživete u receptima, lepo je da sakupite nekoliko na jednom mestu za ovo doba godine. Takođe smo ponovo štampali sjajan uvodni vodič bloga *The Caked Crusader* za pečenje kapkejkova iz prethodne knjige, u slučaju da tek počinjete.

Čudno, ali iako volim da čitam nastavke, nikad pre nisam nijedan napisala. Mada, nešto mi se ponekad ne sviđa kod njih, pa sam se trudila da izbegavam pasuse kao što su: „Džejn je ušetala u sobu. 'Zdravo, Džejn!', rekao je Piter. 'Kako se osećaš nakon što su te ostavili u onoj olupini pa si morala da učestvuješ u kanibalizmu, a zatim te je pokupio

delfin i dovezao kući, gde si se udala za svoju pravu ljubav, za koju se na kraju ipak ispostavilo da ti nije brat?' 'Dobro', odgovorila je Džejn.“

Takođe sam pokušala da izbegnem i suprotno, ono čega morate sami da se setite (hajde, svi smo veoma zauzeti), na primer: „'Ovde je gore nego na Bermudima', viknula je Džejn, i zavitala veštačku nogu preko prostorije.“

Dakle. Umesto da se ponavljam, evo brzog pregleda (dobro došli, ako ste novi!).

Isi Rendal je izgubila posao u agenciji za prodaju nekretnina, pa je novac od otpremnine uložila u otvaranje *Kap-kejk kafea* u Stouk Njuingtonu, mešovitom, mirnom kraju Londona (njen deda Džo bio je pekar u Mančesteru i ona je oduvek volela da mesi, pa je odlučila da joj to postane zanimanje).

Zapostila je Perl Makgregor, koja odgaja Luisa uglavnom kao samohrana majka, mada njegov tata Bendžamin Kmbo-ta s vremena na vreme navrati; i Kerolajn, koja se razvodi od bogatog muža. I Isi je raskinula s dečkom Grejemom, prodavcem nekretnina, koji je bio užasan, i započela vezu sa Ostinom Tajlerom, zaposlenim u obližnjoj banci, koji odgaja svog brata Darnija nakon smrti roditelja. Ostinu je ponuđen novi posao preko okeana, ali sve je odloženo – sad je već prošlo više od godinu dana od prošle knjige, ako to ima smisla. Dakle, u svakom slučaju, Luis sad ima četiri godine i ide u zabavište, Darni ima jedanaest i pohađa peti razred, a Isina najbolja drugarica Helena, bolničarka, dobila je bebu sa svojim dečkom, doktorom Ašokom.

Nadajmo se da smo svi spremni!

Mnogo se zahvaljujem *BBC Buksu* i Deliji Smit što mi je dozvolila da upotrebim njen recept. I još jedno hvala blogu

The Little Loaf za recept u petnaestom poglavlju. Više recepata potražite na <http://thelittleloaf.wordpress.com>.

Javite nam na www.facebook.com/jennycolganbooks ili @jennycolgan na Tviteru ako isprobate neki recept, i želim vam najsrećniji od svih Božića.

Najtoplije želje,

Dženi

Napomena spisateljice

Sve ove recepte uspešno sam isprobala, mnoge i više puta, i to veoma lakomo. Ako imate vremena da pravite božićni kolač četiri nedelje unapred, to zaista pomaže!

Dobro zapamtite: visinski kolači su veoma, veoma slatki na zemlji.

Sedela sam tako, iznad mene imela
(Bledozielena, nežna imela),
Poslednja sveća je prigušeno gorela,
Sneni plesači su otišli svi,
Dok jedna sveća i dalje gori,
Sa svih strana su vrebale sene:
Neko je došao i poljubio mene.*

Imela, Volter de la Mer

---

* Prevod Sanje Bošnjak. (Prim. prev.)

Prvo poglavlje

Medeni kolač

Ovo testo nije za medenjake-čovečuljke, jer za njih pre treba recept za keks pošto moraju da ostanu tvrdi i hrskavi. A nije ni za medenjake-kućice, osim ako nemate beskrajno mnogo slobodnog vremena i (recimo to tiho) volite malo da se pravite važni i da se vašim kolačima dive umesto da ih jedu. Me, ovo je staromodan, mekan, lepljiv medeni kolač. Priprema ne traje dugo, ali bićete zadovoljni kad ga napravite.

Napomena: Nauljite posudu pre nego što je napunite melasom. Inače ćete se opasno posvađati s vašom mašinom za pranje suđa.

50 g belog šećera

50 g smeđeg šećera

120 g putera

1 jaje

180 ml melase

300 g samorastućeg brašna*

1 kafena kašičica praška za pecivo

1 supena kašika cimeta u prahu

1 supena kašika đumbira u prahu (ili malo više ako želite)

½ kafene kašičice mlevenog karanfilića (ja sam samo ubacila „srećan“ karanfilić)

½ kafene kašičice soli

60 ml vruće vode

Rernu zagrejte na 175°C/oznaka za gas 3. Namastite pleh za veknu ili četortastu tepsiju.

Penasto umutite šećer i puter (sve to možete i u posudi za mikser), zatim dodajte jaje i melasu.

Umešajte začine, prašak za pecivo, brašno i so. Umultite u vlažnu smesu. Dodajte vodu, zatim prespite u pleh za pečenje i pecite 45 minuta.

Odozgo možete posuti šećerom za glazuru, ili napravite glazuru od šećera, ili kolač samo isecite takav kakav jeste – pravi slastan, lepljiv božićni medenjak. Slobodno poslužite onima koje volite.

Miris cimeta, narandžine kore i đumbira ispunio je vazduh u kome se već osećala jaka aroma kafe. Kiša je napolju pljuštala o velike izloge na bleđoj žutozelenoj unutrašnjosti *Kapkejk kafea*, ušuškano u sivo kameno pročelje odmah pored gvozdare i iza ograđenog drveta, koje je tog ledenog popodneva izgledalo smrznuto i golo.

* Samorastuće brašno možete napraviti sami tako što u 150 g običnog brašna dodate 1/2 kafene kašičice praška za pecivo i 1/2 kafene kašičice sode bikarbone, i to dobro izmešate. (Prim. prev.)

Isi je spustila sveže kapkejkove sa kesten-pireom, ukrašene sićušnim zelenim lišćem, duboko udahnula od sreće i zapitala se je li prerano da počne da pušta disk *Srebrni zvončići*. Vreme je bilo neobično blago veći deo novembra, ali zima je sad zaista hvatala zalet.

Mušterije su pristizale utučene i izmučene jakim vetrom, ubacivale kišobrane u korpu pored ulaznih vrata (toliko kišobrana je zaboravljeno da je Perl izjavila kako bi mogli, ako zapadnu u finansijske poteškoće, početi da prodaju polovne kišobrane), a onda bi na pola puta prekinule borbu s jaknama čim bi im topao miris stigao do nozdrva. I Isi bi videla kako ih obuzima: ramena, povijena pod kišom, lagano bi se ispravljala u prijatnoj unutrašnjosti kafea; napeta, razdražljiva londonska lica bi se opustila i osmeh im zaigrao oko usana dok su prilazili staromodnoj staklenoj vitrini sa dnevnim izborom poslastica: visoko naslagani kapkejkovi sa najboljim prelivom od putera menjali su se svake nedelje u zavisnosti od Isinog raspoloženja, ili od toga što su joj upravo dojavili gde ima najboljih mahuna vanile ili odličnog šipka, ili je samo osetila potrebu da malo luduje s puslicama od lešnika. Ogroman bučan narandžasti aparat za kafu (boja je u potpunosti odudarala od bledozelenih, sivih i cvetnih nijansi samog kafea, ali morali su da ga kupe jer je bio jeftin i radio kao sat) šištao je u pozadini, vatraca je veselo gorela (Isi bi više volela drva, ali bilo je zabranjeno, pa su imali gorionik na gas); bilo je novina na stalku i knjiga na policama; imali su bežični internet i udobne čoškove u koje si mogao da se zavučesh, kao i dugačak sto za koji su mame mogle da sednu s kolicima a da drugima ne zakrče put.

Ljudi su se smeškali i trebalo im je vremena da se odluče. Isi je volela da ih nutka onim što su imali u ponudi i da objašnjava sastojke: kako je gnječila jagode a onda ih

ostavila u sirupu za pitice od jagoda, kakve su pravili leti; ili cele borovnice kakve je stavljala na letnje voćne kapkejkove; ili, kao sada, kad je nudila mušteriji da pomiriše novu turu sa svežim karanfilićem. Perl je jednostavno puštala ljude da izaberu. Morale su da se postaraju da se Kerolajn dobro naspava ili je umela da bude pomalo živčana i otkriva broj kalorija svakog kolača. To je Isi veoma ljutilo.

„Reč na 'k' je zabranjena u ovom kafeu“, rekla bi. „Ljudi ne dolaze ovamo da bi neko u njima budio osećaj krivice. Dolaze da se opuste, predahnu, posede s prijateljima. Ne trebaš im ti da prigovaraš o zasićenim mastima.“

„Samo se trudim da budem korisna“, branila se Kerolajn. „Privreda je u teškoćama. Znam koliko moj bivši muž izbegava plaćanje poreza. Neće biti dovoljno novca za kardiološka odeljenja, to je sve što hoću da kažem.“

Perl se pojavila iz kuhinje u podrumu sa još jednim poslužavnikom medenih čovečuljaka. Prvi su u roku od nekoliko trenutaka razgrabila deca dok su se vraćala iz škole, oduševljena njihovim malim leptir-mašnjama i bojažljivim izgledom. Videla je da Isi stoji s pomalo sanjalačkim izrazom dok je posluživala dve rolnice s cimetom i vreli late čoveku s velikim stomakom, u crvenom kaputu i s belom bradom.

„I ne pomišljaj“, dobacila joj je.

„Šta?“, pitala je Isi s osećajem krivice.

„Da započneš čitavo ludilo oko Božića. To nije Deda Mraz.“

„Mogao bih biti“, pobunio se starac. „Otkud znaš?“

„Jer bi u ovo doba godine imao pune ruke posla“, odgovorila je Perl i pažnju ponovo preusmerila na svoju gazdaricu.

Isine oči su nevoljno odlutale do staklene tegle sa šećernim štapićima koji su se nekako našli pored kase.

„Novembar je!“ , rekla je Perl. „Upravo smo rasprodali kapkejkove „Gaj Foks“ ,* sećaš se? I ne teraj me da te podsećam koliko mi je trebalo da poskidam svu paučinu iz Noći veštica.“

„Možda je trebalo da je ostavimo tamo kao lažni sneg“ , pitala se Isi.

„Ne“ , rekla je Perl. „Glupo je. Ovi praznici tako dugo traju i svima se smuče i potpuno su preterani i neprikladni.“

„Uf, gluposti“ , pobunila se Isi. Ali Perl se nije dala otrgnuti od svog lošeg raspoloženja.

„I to je teško doba za svakoga“ , ubacila se Kerolajn. „Rekla sam Hermiji da će poni možda morati da ode ako joj otac ne odustane od svojih zamisli.“

„Kuda da ide?“ , pitala je Perl.

„U večna lovišta“ , odvrtila je Kerolajn brzo. „U međuvremenu, on ide na Antigvu. Antigvu! Je li mene ikad vodio na Antigvu? Ne. Znaš kakva je Antigva“ , obratila se Perl.

„Otkud znam?“ , pitala ju je ona.

Umešala se Isi. Kerolajn je bila dobra, vredna radnica, ali očito joj je nedostajao čip za osetljivost otkako ju je napustio muž, a sad je pokušavao i da joj smanji alimentaciju. Kerolajn je ranije poznavala samo veoma lagodan život. Zarađivanje za život i mešanje sa običnim ljudima i dalje je pomalo smatrala smešnom novinom.

„Dakle, skoro je poslednja nedelja novembra“ , rekla je Isi. „Svi ostali prave crvene čaše i šešire za Deda Mraza i zvončiče. Iskreno, London nije pravo mesto za tebe ako želiš

---

* *Guy Fawkes* – vođa čuvene Barutne zavere, u kojoj su katolici 1605. pokušali ponovo da osvoje vlast u Engleskoj tako što bi digli u vazduh Parlament i kralja Džejmsa Prvog. (Prim. prev.)

da pobegneš od Božića. Tu se Božić najlepše slavi na svetu, i želim da i mi budemo deo toga.“

„Ho-ho-ho“, oglasio se debeljko s belom bradom. Pogledale su u njega, a zatim jedna u drugu.

„Prestani“, rekla je Perl.

„Ne, nemoj!“, dobacila je Isi. Bila je tako uzbuđena zbog Božića ove godine; imala je toliko toga da slavi. Od *Kapkejk kafea* se neće baš obogatiti, ali plivali su. Njena najbolja drugarica Helena i njen partner Ašok će im se pridružiti s njihovom skakutavom (a zaista je bila veoma skakutava) jednogodišnjom Čadani Imeldom, a možda dođe i Isina majka. Poslednji put kad se Isi čula s Marijan, u septembru, ona je bila na grčkom ostrvu i prilično dobro zarađivala podučavajući jogi žene koje su se pretvarale da učestvuju u mjuziklu *Mama Mia*. Marijan je bila slobodna duša, što je trebalo da je učini romantičnom, ali zato nije uvek bila naročito pouzdana kao majka.

A onda, tu je bio i Ostin, Isin predivni, rasejani dečko sa rasparenim čarapama i osećajnim izrazom lica. Imao je kovrdžavu kosu i zelene oči, naočare s debelim okvirima koje je često stavljao i skidao dok je razmišljao, i Isi bi srce poskočilo u grudima svaki put kad bi pomislila na njega.

Vrata su ponovo zazvonila i propustila novu bujicu mušterija: mlade žene koje su ušle da malo sednu posle prilično rane božićne kupovine. Kese su im bile prepune šljokica i ručno rađenih ukrasa iz radnjica u lepoj lokalnoj prometnoj ulici, a rumeni obrazi i mokra kosa pokazivali su da su sa sobom unele i hladnoću dok su otresale kapute i odmotavale šalove. Možda samo jedna traka novogodišnjih lampica iznad aparata za kafu, pomislila je Isi. Božić u Londonu. Najbolji na svetu.

Božić u Njujorku, pomislio je Ostin, gledajući iznad i oko sebe, zanesen. Zaista je bio nešto posebno; uzbudljiv baš kao što se i priča. Padao je prvi sneg, i svaki izlog je osvetljen preteranim ukrasima i raskošnom robom. Rejdio siti mjuzik hol imao je jelku visoku nekoliko spratova i predstavu koju je izvodila trupa *Rokets* – osećao se kao da je propao kroz vreme i pojavio se u filmu iz pedesetih.

Uživao je, nije mogao da mu odoli. U Njujorku se osećao kao dete, iako se ovde od njega očekivalo da bude veoma odrastao. Bilo je tako uzbudljivo. Banka ga je poslala ovamo da „vežba razmenu ideja“ pošto je američki ogranak očigledno zahtevao nekog smirenog a ne „usranog umetnika“. Izgleda da se Njujork umorio od svojih poludelih bankara, spremnih na svakakve rizike i sad im je očajnički trebao neko sa uravnoteženom glavom da im se ne bi sve raspalo. Ostin je bio pomalo neorganizovan i nestrpljiv s papirologijom, ali retko je davao zajmove koji su loše prošli, i umeo je dobro da uoči s kim je vredelo rizikovati (među njima je svakako bila i Isi) a ko je došao da mu prodaje prazne snove i najnoviji upravljački žargon. Bio je siguran radnik u finansijskom svetu koji je izgleda postajao sve luđi.

Isi mu je pomogla da se spakuje, jer on inače ne bi umeo da upari čarape. Poljubila ga je u čelo.

„Dakle, vratićeš se pun neverovatnih njujorških mudrolija i svi će morati da se saginju i klanjaju ti se, i postaćeš kralj banke.“

„Mislim da oni nemaju kraljeve. Možda i imaju. Još se nisam popeo na te cenjene visine. Želim ogromnu krunu, ako imaju.“

„I jedan onakav štap. Za udaranje.“

„Zar oni za to služe?“

„Ne znam kakva je svrha biti kralj, ako ne možeš da udaraš štapom“, istakla je Isi.

„Sasvim si u pravu“, složio se. „Takođe ću tražiti i lažni hermelin.“

Nežno ga je kvrcnula po nosu.

„Kako si ti mudar i milostiv kralj. Pogledaj me!“, rekla je. „Ne mogu da verujem da ti pakujem čarape. Kao da te šaljem u internat.“

„Ooo, hoćeš li ti biti moja stroga nadzornica?“, zadirki-
vao ju je.

„Danas si izgleda opsednut udaranjem, ili šta? Jesam li morala ovoliko da čekam da mi pokažeš svoju perverznu stranu?“

„Ti si prva počela, perverznakinjo.“

Odvezla ga je na aerodrom. „A onda ćeš se vratiti i brzo će doći Božić!“

Ostin se nasmešio. „Stvarno ti ne smeta da sve odradiš kao i prošle godine? Zaista?“

„Zaista?“, ponovila je Isi. „Iskreno, prošle godine je bio najbolji Božić koji sam ikad imala.“

I stvarno je tako mislila. Prvi put kad joj je majka otišla – ili prvi put kojeg se jasno sećala a da joj nije bilo zbrkano u

glavi – imala je sedam godina, i pisala je pismo Deda Mrazu, pažljivo vodeći računa o pismenosti.

Majka je bacila pogled preko ramena. Prolazila je kroz jedno od težih razdoblja u životu, što je obično bilo praćeno s mnogo pritužbi na mančestersko vreme i mračne večeri i proketo lišće. Džo, Isin deda, i Isi razmenjivali su poglede dok je Marijan koračala gore-dole kao tigrica u kavezu, a zatim se zaustavila da pregleda Isin spisak.

„Lični gajdaš? Zašto bi želela gajdaša? Nismo čak ni Škotlandani.“

„Ne“, objasnila je Isi strpljivo. Njenu majku nisu zanimali kolači i hrana uopšte, osim ako nije bio u pitanju mung pasulj ili tofu – što se nije moglo pronaći u Mančesteru osamdesetih godina dvadesetog veka – ili neka druga pomodna ludorija o kojoj je čitala na loše štampanim brošurama o alternativnim načinima života, na koje je bila pretplaćena.

„Šećernog gajdaša. Deda mi ne dà njegovog.“

„Prevelik je i stalno ga kidaš“, gundao je deda Džo, zatim joj je namignuo da joj pokaže kako zapravo nije ljut. „Mada je onaj karamel preliv koji si napravila bio prilično dobar, devojčice.“

Isi je blistala od ponosa.

Marijan je pogledala dole. „Rukavice za rernu s likovima iz *Mog malog ponija*... Draga moja, mislim da takve ne prave.“

„Trebalo bi“, izjavila je Isi.

„Ružičasta činija za mešenje... Svet devojčica... šta je to?“

„To je lutkina glava. Za šminkanje.“ Isi je čula kako druge devojčice u razredu razgovaraju o tome. To su sve dobijale. Nije čula da je neko želeo činiju za mešenje. Zato je odlučila da bi bilo bolje da im se pridruži.

„Nanosiš šminku na plastičnu glavu?“, pitala je Marijan, koja je imala savršenu kožu i nikad u životu nije koristila šminku. „Zašto? Da izgleda kao uličarka?“

Isi je odmahнула glavom, blago crveneći.

„Ženama nije potrebna šminka“, nastavila je Marijan. „To služi samo da se udovolji muškarcima. Savršeno si dobra takva kakva si, razumeš? Ovo unutra se računa.“ Oštro je kucnula Isi po slepoočnici. „Bože, ova prokleta zemlja. Zamisli, prodaju šminku deci.“

„Ne vidim u tome neku veliku opasnost“, ubacio se deda Džo. „To je barem igračka. Ostalo je sve pribor za rad.“

„O, gospode, toliko mnogo stvari“, nastavila je Marijan. „Komercijalizacija Božića je odvratna. Izluđuje me. Svi se prežderavaju i razboljevaju i pretvaraju se kao da imaju savršene proklete porodice kad svi znaju da je to potpuna laž jer živimo pod Tačerkinom čizmom i bomba bi mogla da eksplodira svakog trena...“

Deda Džo joj je uputio upozoravajući pogled. Isi bi se veoma uznemirila kad bi Marijan govorila o bombi ili galamila o tome kako će je odvesti u Grinhem komon,* ili je naterati da nosi bedž protiv nuklearnog naoružanja u školu. Zatim je smireno nastavio da maže puter na hleb, koji su jeli uz supu od repe. (Marijan je uporno zahtevala veoma jednostavno povrće; deda Džo ih je snabdevao šećerom i ugljenim hidratima. Bila je to uravnotežena ishrana, ako su se računale obe krajnosti.)

Isi se na kraju ipak nije potrudila da pošalje pismo, nije čak napisala ni ime, koje je tada imalo veliko srce iznad slova „I“ jer su tako radili i svi njeni prijatelji.

---

* *Greenham Common* – bivši aerodrom u Berkširu u Engleskoj, otvoren 1942. godine za vreme Drugog svetskog rata i zatvoren posle završetka hladnog rata 1993. (Prim. prev.)

Dva dana kasnije Marijan je otišla i ostavila pismo za sobom.

Dušo, treba mi sunca na licu inače ne mogu disati. Želela sam da te povedem sa sobom, ali Džo kaže da ti je škola potrebija od sunca. S obzirom na to da sam ja školu napustila sa četrnaest, ne mogu to sama da uvidim, ali zasad je bolje da uradimo kako on kaže. Želim ti srećan Božić, dušo, i vidimo se uskoro.

Pored pisamceta nalazila se potpuno nova, neotpakovana, sjajna kutija „svet devojčica“.

Isi je kasnije u životu postala svesna da je majku to moralo nešto koštati – nešto više od novca – ali onda joj se nije tako činilo. Uprkos dedinom trudu da je zainteresuje, ostavila je kutiju neotvorenu u uglu spavaće sobe i nikad se njom nije igrala.

Oboje su se probudili rano na Božić, Džo iz dugogodišnje navike, Isi od uzbuđenja, iako je bila svesna da će se druga deca koju je poznavala buditi uz svoje mame, a verovatno i tate. Džou se srce cepalo dok je gledao kako se trudi da joj to ne smeta, i dok je odmotavala novu činiju za mešenje i lepu malu mutilicu za decu, i najmanje tiganje koje je mogao da nađe, i dok su zajedno pravili palačinke pre odlaska u crkvu u nedelju ujutru, gde su se pozdravljali s brojnim prijateljima i komšijama, srce mu se ponovo slomilo kad je video da deo nje zaista nije mario; čak i tako mala, već je bila naviknuta da je izneveri neko ko je najviše trebalo da bude uz nju.

Pogledala ga je, blistavih očiju, dok je okretala palačinku.

„Srećan Božić, dušo“, rekao je i nežno je poljubio u glavu.
„Srećan Božić.“

Ostin je imao svoje razloge što je mrzeo Božić. Nije se ni trudio nakon onog prvog, posle pogibije roditelja, kad male ni Darni nije plakao, nije vikao, nije jadikovao, već je samo ćutke sedeo i zbunjeno zurio u smešno veliki broj poklona dobijenih od svih koje je poznao, nagomilanih u uglu sobe. Nije želeo da otvori nijedan. Ostin ga nije krivio. Na kraju su isključili telefon (nakon što je Ostin odbio bezbrojne pozive, svi su zvali da ih sažaljevaju, i bilo je nepodnošljivo) i vratili se u krevet da gledaju *Transformerse* na kompjuteru i jedu čips. Gledanje smešnih džinovskih robota kako razbijaju sve živo nekako je bilo najbližnje njihovom raspoloženju, i otada su svake godine radili nešto slično.

Ali prošle godine on i Isi su tek započeli vezu, i bili su tako obuzeti jedno drugim, bilo im je predivno. Čitavu večnost je razmišljao kakve poklone da joj kupi, i potpuno ju je oduševio: haljina za izlazak iz njene omiljene vintidž radnjice u Stouk Njuingtonu i lep par cipela u kojima nije mogla da hoda. Čudno, nije bila toliko bitna činjenica da ih je kupio, već ono što su one predstavljale: izlaske i zabavu, što je bilo teško izvodljivo kad radiš od jutra do mraka.

„Mislila sam da ćeš mi kupiti kecelju“, rekla je dok je isprobavala plavo-zelenu haljinu koja joj je savršeno pristajala. „Ili mikser ili tako nešto. To mi kupuju svi ostali! Ako dobijem još jednu teglu za kapkejkove, počecu i njih da ih prodajem.“

I na dnu torbe, kupljene od njegovog bonusa – jedini je u celoj banci dobio bonus te godine, prisetio se – male, ali besprekorno rezane, dijamantske minduše. Oči su joj se raširile i nije uopšte uspela da progovori.

Otada ih je nosila svakog dana.

I užasno su razmazili Darnija igricama (Ostin) i knjigama (Isi), i gledali su televiziju u pidžamama i večerali dimljenog lososa i pili šampanjac u jedanaest, dok je vreme napolju bilo previše grozno da bi neko čak i spomenuo šetnju, a sutradan je Isi pripremila izvrstan ručak... zbog Isi je... sve ponovo bilo dobro. Učinila je da sve bude zabavno; njihov lični Božić. Nije preterivala s ukrašavanjem, nije ih uvlačila u društvene igre ili blesave šešire, niti ih je vukla u crkvu ili duge šetnje, kao što bi to uradile tetke. Razumela je i ispoštovala njihovo pravo da gledaju *Transformerse* po čitav dan u pidžamama i ljupko im se pridružila dok su to radili.

„Jedva čekam Božić“, rekao je Ostin na aerodromu. „Ali voleo bih da dođeš u Njujork.“

„Jednog dana“, odgovorila je Isi, koja je čeznula za tom posetom više od ičega. „Idi i budi pametan i divan i sve ih očaraj, a onda nam se vrati pravo kući.“

I sad se nalazio nasred Menhetna, dok je Darni ostao u Londonu sa Isi. Pre godinu dana sama pomisao na to da ostavi svog tvrdoglavog, natprosečno inteligentnog, superlukavog jedanaestogodišnjeg brata s bilo kim osim s naoružanim mobilnim timom i grupom veterinara s pištoljima za umirenje bila bi krajnja ludost. Darni je menjao škole i vrteo starijeg brata oko malog prsta nakon smrti roditelja u saobraćajnoj nesreći. Ostin je smesta odustao od studija i zaposlio se u banci kako bi im sačuvao krov nad glavom i sprečio da mu brata oduzme Centar za socijalni rad ili brojne dobronamerne tetke. Darni zauzvrat nije bio naročito zahvalan.

Ipak, nekako, nakon što je bio otvoreno grozan prema svim Ostinovim devojkama – devojkama koje su gugutale nad Darnijem i zaljubljeno gledale visokog, zgodnog Ostina, od čega se Darniju povraćalo – zaista je zavoleo Isi. I to što se toliko dopala Darniju bilo je prvo što je i Ostina privuklo – pored njenih krupnih očiju, punih usana i vedrog smeha. Sad je mislio na njih zajedno u kućici koja je bila, iskreno, pomalo zapuštena dok su njih dvojica živeli kao momci, ali je sad pod Isinim okriljem postala udobna i prijatna, pa je osetio iznenadnu potrebu da je pozove. Bio je krenuo na sastanak i, pošto nije verovao da će se snaći u podzemnoj železnici, rešio je da ide peške. Pogledao je na sat: jedanaest sati pre podne. To je značilo četiri posle podne u Londonu. Vredelo je pokušati.

„Hej.“

„Hej“, rekla je Isi dok se s mukom penjala uz stepenice s vrećom od pet kila najfinije mlevene etiopljanske mešavine. Ljudi su stajali u redu za popodnevnu kafu koju su nosili sa sobom ili poslasticu posle škole, ali svejedno je bila oduševljena što ga čuje. „Šta ima?“

„Guraš li možda puding od šljiva u gubicu?“, zadirkirivao ju je Ostin. „Ne želiš ništa da bacaš.“

„Ne guram“, odvratila je ljutito i spustila kafu na pult. „Da, zdravo, mogu li da vam pomognem?“

„Imate li božićni kolač?“

Isi je izvila obrve na Perl. „Još ne“, odgovorila je. „Navodno, mali Isus bi zaplakao da počnemo sa slavljem deset sekundi pre zvaničnog početka Adventa.“*

„Kakva šteta.“

„I jeste.“

---

* Advent ili Dolazak je razdoblje koje označava pripreme i dočekivanje Božića, počinje četiri nedelje ranije, a završava se na Badnje večer. (Prim. prev.)

„Nemoj se podsmevati mojim uverenjima“, frknula je Perl.

„Dakle, ja sam još tu, visim na neverovatno skupom mobilnom telefonu iz Njujorka“, javio se Ostin.

„Izvini, ljubavi“, rekla je Isi dok joj je mušterija pokazivala, blago razočarana, na kapkejk s višnjom na vrhu. Neće biti razočarana, pomislila je Isi, kad stigne do ušćerene višnje skrivene unutra. „Kako je tamo?“

„O, neverovatno!“, odgovorio je. „Mislim, prosto je čarobno. Svetla svuda, ljudi se kližu u Rokfeler centru... to je ona ogromna zgrada s klizalištem napolju, puno je klizača i stvarno su dobri, muzika svira na uglovima ulica, a Central park je sav osvetljen tim čudesnim svetlima, i možeš krenuti na vožnju u kočijama kroz njega, s ćebetom i imelom i... pa, jednostavno je čarobno i neverovatno.“

„Ooo, stvarno. Šteta. Grrr, tako bih volela da sam tamo. Nemoj tako dobro da se provodiš bez mene!“

Nešto joj je palo na pamet.

„Je li supersajno? Jesu li svi smrtno ljubazni prema tebi? Neće ti ponuditi posao, zar ne?“

Odjednom je u grudima osetila strah da će se on preseliti. Da to čuje, njena najbolja prijateljica Helena prestala bi da doji na devedeset sekundi i pobunila se da je to glupo, što bi se od nje i očekivalo. Ona je sedela tu s Ašokom, a on je jurio da joj ispuni svaku želju blistajući od sreće što je uspeo da osvoji tako veličanstvenu nagradu kao što je ona, sa njenom divljom dugom crvenom kosom i raskošnim grudima; ona se probijala kroz život i usput obarala slabije smrtnike. Isi jednostavno nije bila tako samouverena.

„Ne“, odgovorio je Ostin. „Samo me vodaju okolo, razmenjujemo ideje, bla-bla.“

Mislio je da je bolje da joj ne spominje kako ga je neko iz administracije pitao je li istina da zatvaraju polovinu

londonskih ogranaka. U bankarstvu je bilo više podmetanja i tračarenja nego u kapkejk kafeu *Štrikaj i ogovaraj*, a to nešto govori.

Isi je pokušavala da spreči da joj misli izlete pred rudu. Šta ako ga žele? Šta bi ona radila s kafeom? Nije ga mogla ostaviti. Nije mogla samo da ode i ostavi sve za šta je tako vredno radila. Ali ako se Ostin zaljubio u taj neverovatni, čarobni Njujork, a ona je bila zaljubljena u Ostina... dakle. Bila bi u neprilici. Ne. Glupo je razmišljala.

Prisetila se njihovog rastanka na aerodromu. Bilo je vrlo uzbudljivo – *Hitrou* se nije opterećivao time kad Božić počine, pa je svoj ogromni terminal s visokom tavanicom ukrašio dugačkim visećim ljubičastim šljokicama i džinovskim srebrnim jelkama.

„Ovo je kao u onom filmu“, šapnula je Ostinu, koji je izgledao prilično zgodan sa lepim zelenim šalom koji mu je kupila.

„Nije“, odgovorio ju je. „Sva deca u tom filmu su ljupka.“

Darni je stajao sa strane i mrštio se. Kosa mu je štrčala na istom mestu gde i njegovom bratu.

„Nemoj to da radiš. Odvratno je.“

„Šta, ovo?“, pitao je Ostin, mazeći nosom Isin vrat dok nije zaskičala.

„Da, to“, odvratio je Darni. „Ima užasan uticaj na moj razvoj. To će mi ostaviti ožiljak za ceo život.“

Ostin je pogledao u Isi. „Mada, vredi“, rekao je, a ona se srećno nasmešila. Posmatrala je kako njegova visoka prilika nestaje u gomili pred pasoškom kontrolom, a zatim se okrenuo u poslednjem trenutku da im veselo mahne pre nego što je nestao. Poželela je da vikne svetu: „To je moj muškarac! Onaj tamo! Ono je on! Moj je! On me voli i sve to!“

Okrenula se Darniju. „Ti i ja sami nedelju dana“, rekla je veselo. Bilo je neobično to što se zaljubila u čoveka koji je već imao nekoga u svom životu, ali ona i Darni su se prilično dobro slagali.

„Veoma sam tužan“, izjavio je Darni, iako nije ni zvučao ni izgledao nimalo uznemireno. „Možeš li da mi kupiš mafin?“

„Suviše“, odgovorila je, „suviše si mi drag da bih ti dozvolila da jedeš aerodromske mafine. Idemo kući, napraviću ti nešto.“

„Mogu li da upotrebim mikser?“

„Da“, složila se. A onda, posle kraćeg ćutanja: „Misliš za pravljenje kolača, je li tako?“

Darni je zacoktao jezikom.

Nekako, Isi je očekivala od Ostina da jedva čeka da se vrati kući. U svakom slučaju, u Njujorku su svi glasni i užurbani i viču „kupi, kupi, prodaj, prodaj“ po čitav dan, zar ne? To Ostinu neće uopšte odgovarati, bila je sigurna u to. On je bio tako opušten. Proveriće ponešto, upoznati neke ljude, a onda će svi nastaviti kao i pre. Pre godinu dana su pretili da će ga poslati preko okeana, ali pošto je privreda bila takva kakva jeste, to se nije dogodilo, i njoj je baš tako i odgovaralo. Zato je bila pomalo uvređena što je zvučao tako veselo.

„Zvuči sjajno“, rekla je, malčice neubedljivo. „I London izgleda predivno. Sve je ukrašeno lampicama i ukrasima i izlozi su okićeni. Pa, svuda osim ovde.“

Perl se bestidno nakašljala.

„O, da“, rekao je Ostin. „O, ali ovo moraš da vidiš. Nebo-deri su stavili posebna crvena svetla u prozore i na ulicama je sneg... prosto je čarobno.“